forstandigt Blik. Mage til det Barns Øine har jeg aldrig før og aldrig senere seet. De vare ... men hvorfor skulde jeg søge at gjenkalde dem i min Erindring idag, da jeg saa længe har gjort Alt, hvad der stod i min Magt, for at forhindre, at de idelig foresvævede min Fantasi.

Moderen blegnede atter pludselig. »Vil det være meget smerteligt?« spurgte hun.

»Det beroer paa Dem.«

»Hvad siger De?«

Jeg forklarede mig nærmere og raadede til at bruge Chloroform, som dengang var en ganske ny Opdagelse.

»Er det farligt?«

»Ingenlunde, naar man blot anvender den nødvendige Forsigtighed, og jeg behøver ikke at forsikkre Dem om, at det vil blive Tilfældet her. De indseer nok, hvor vanskeligt det er, at faae et Barn til at forholde sig roligt under Operateurens Kniv, og hvor vigtigt det er, at forhindre enhver Bevægelse.«

»Det vilde være vanskeligt med de fleste Børn, men ikke med mit; De gjør Dem ingen Forestilling om, hvor lydig og taalmodig min lille Pige kan være. Hun har allerede under en uheldig Cur lidt mange Smerter ... Men hvis De indestaaer mig for, at det ikke er farligt, vilde jeg saa gjerne forskaane min Kjæledægge for enhver Lidelse.«

»De kjender bedst Deres Barns Constitution, og maa selv tage Bestemmelsen. Troer De, at det er svagere, end Børn i Almindelighed ...«

Hun lod mig ikke tale ud, men forsikkrede mig om, at hendes lille Pige altid havde befundet sig vel, med Undtagelse af det nærværende Tilfælde, som efter hendes Mening var foranlediget ved et Fald og ikke ved nogen organisk Feil. — »De er altfor ung,« tilføiede hun, »til at jeg kan fortælle Dem mit Livs Historie; i modsat Tilfælde vilde de med hendes Fødsel forbundne Omstændigheder kunne have oplyst Dem om Grunden til hendes ualmindelige Lydighed og det Herredømme, jeg har over hende.«

Jeg vogtede mig vel for at indlade mig nærmere paa dette delicate Punkt, men jeg ønskede at vide, hvilken Behandling den lille Patient tidligere var bleven underkastet. Jeg spurgte ogsaa, hvorfor hun ikke før havde raadført sig med os. Det Svar, jeg modtog i sidstnævnte Henseende, forbausede mig. »Ak, Gud,« sagde den Ubekjendte naivt, »det er neppe en Maaned siden, at jeg for første Gang i mit Liv hørte Deres Navn.«

At hun ikke havde hørt mig omtale, det var, naar Alt kom til Alt, ikke saa besynderligt. Men at hun ikke engang kjendte Doctor R***, det var for galt, og jeg lyttede neppe til hendes Ord, medens hun søgte at gjøre mig det indlysende, hvilken kostbar Skat hun besad i sit Barn. Snart hørte jeg slet ikke, hvad hun sagde. Jeg vidste, at hun talte til mig, og at Barnet hele Tiden stirrede paa mig; men jeg tænkte sandt at sige udelukkende paa Operationen og paa de Forberedelser, der maatte træffes i denne Anledning. Efter at jeg atter havde gjenvundet min Koldblodighed, begyndte jeg at see de Vanskeligheder, som jeg vilde møde paa den Vei, jeg saa letsindigt havde betraadt. Vilde jeg for det Første kunne formaae Doctor R*** til at give sit Samtykke? Jeg huskede saa godt, at han i Anledning af vort tilsigtede Forsøg gjentagne Gange havde sagt, at den nye Operation maatte foretages med et eller andet kraftigt, bondefødt Barn, hvis Forældre ikke vilde sørge altfor meget over dets Tab, dersom Forsøget mislykkedes.

Jeg havde imidlertid større Tillid til Doctor R***, end han havde til sig selv. Jeg havde ogsaa større Tillid til Videnskaben, end en Mand med hans prøvede Erfaring; en videnskabelig Fornuftslutning forekom mig ligesaa paalidelig som en Naturlov. »Aa,« tænkte jeg, »det er hans Godhed, hans Følsomhed, som skader ham under Udøvelsen af hans ansvarsfulde Kald; men naar han først har lagt Haand paa Værket og frigjort sig for sine Betænkeligheder, veed jeg, at Ingen med fastere Haand kan udføre en urokkelig Villies Beslutninger.«

Det vilde derfor ikke være tilraadeligt, at Doctor R*** saae Barnet i Forveien. Naar jeg betragtede det med hans Øine, kunde det ikke heller undgaae mig, hvor svagt det i Virkeligheden var. Men hvis han hørte Moderen tale om det, og forsikkre ham, hvor dyrebart det var hende, vilde han være den Første til at bestyrke hendes Frygt og fraraade Forsøget. Jeg hørte allerede, hvorledes han med den Fremfusenhed, hvormed han søgte at skjule sine dybere Følelser, sagde til hende: »Lad os stille den Sag i Bero, min kjære Kone! Et halt Barn er at foretrække for et dødt Barn, og husk paa, at jeg ikke indestaaer for Noget. Hvis der skete en Ulykke, hvilket er meget muligt, vilde hverken De eller jeg kunne forsvare, at have dræbt denne lille Pige, for at skaffe hende et mere velskabt Been.« — Men naar Doctoren talte saaledes, hvad vilde saa den frygtsomme, svage, for Videnskabens Underværker saa lidet tilgængelige Moder sige? Vilde hun et eneste Øieblik betænke, at hendes lille Datters Liv kun var et Fnug i den Vægtskaal, hvor Menneskehedens Skjebne veies, og at det var saa vel skikket til at benyttes ved et Experiment, bestemt til at udvide Lægekonstens Grændser? Det stod ikke til at vente. En selvkjærlig Lidenskab vilde lukke hendes Øren for mine ivrigste Forestillinger.

Medens jeg anstillede disse Betragtninger, hørte jeg stedse den Ubekjendtes alvorlige Stemme, uden at Traaden i mine snildt udtænkte Planer derfor afbrødes. Jeg overveiede, ved hvilke Midler man skulde føre Doctoren bag Lyset og beskytte ham mod hans egen Svaghed. Da jeg havde fattet min Beslutning, sagde jeg: »Naa, naar vil De saa have, at det skal udføres?«

Hun tog atter Ordet, skjøndt hun ikke strax besvarede mit Spørgsmaal. Imidlertid overveiede jeg endnu engang den hele Sag. Da hun taug, indskrænkede jeg mig til at sige: »Har De isinde at blive længe i Paris?«

»Kun saalænge, som mit Barns Sygdom fordrer det. Jeg er ikke rig, og det er dyrt at leve udenfor Hjemmet; men naar det gjelder mit Barn, er Intet for kostbart.«

»I saa Tilfælde ville vi fastsætte Slutningen af denne Uge, hvis Sagen lader sig udføre.«

»Hvad siger De? Hvis? De har jo allerede erklæret, at den kunde udføres ... De bedrager mig dog ikke?«

Maaden, hvorpaa hun sagde disse Ord, og det Blik, der ledsagede dem, aabenbarede, at denne Kvindes Bryst gjemte en Vulkan.

»Jeg talte overilet, da jeg sagde, at det kunde og skulde udføres; jeg vil ikke skjule for Dem, at vi kunne støde paa Vanskeligheder.«

Som en snedig Diplomat begyndte jeg nu at give hende den Forklaring, som jeg i mit stille Sind havde besluttet at meddele hende. Det gjaldt om at sikkre mig denne allerede saa ængstelige Moders ubetingede Bistand, skjøndt den ringeste Frygt strax kunde jage hende paa Flugten. Jeg skildrede hende med overdrevne Farver Doctor R***'s sygelige Følsomhed og den ugrundede Mistillid, han nærede til sit vidunderlige Talent. — »Hvis De omtaler, for ham hvor høit De elsker Deres Barn, saaledes som De nys omtalte det for mig, vil De lamme hans Haand.«

Den unge Kone betragtede mig atter med et skarpt, iagttagende Blik og sagde: »De har maaskee Ret. Han behøver jo slet ikke at see mig, før Alt er ordnet. Han kan godt forblive i Uvidenhed om, hvem Barnet tilhører. I den Henseende kan De selv bestemme, hvad vi bør sige.«

»Det ønsker jeg netop. De er virkelig en meget fornuftig Kone. Bring mig Barnet imorgen Formiddag Klokken ti.«

Hendes Læber blegnede atter, idet hun gysende sagde: »Det skal dog vel ikke skee imorgen?«

»Nei, ingenlunde, saavidt ere vi ikke endnu,« sagde jeg lidt utaalmodig. »Der maa træffes mange Forberedelser, og det Hele gaaer ikke saa hurtigt; men det er Dem uvedkommende. Bring mig blot den Lille, det er Alt, hvad jeg forlanger af Dem. Med Hensyn til det Øvrige kan De stole paa, at jeg ønsker at være Dem til saameget Gavn som muligt.«

Derpaa reiste hun sig for at sige Farvel. Den værdige Maade, hvorpaa hun forsikkrede mig om sin Taknemmelighed og sin ubetingede Tillid, rørte mig ikke; i dette Øieblik lagde jeg ikke engang Mærke dertil. »Jeg har ikke det ringeste Krav paa Deres Taknemmelighed,« svarede jeg med større Oprigtighed, end hun anede. »Jeg tænker ikke paa Deres Barn, men paa de mange tusinde menneskelige Væsener, hvis Lidelser ville blive lindrede, naar det først godtgjøres, at den videnskabelige Dygtighed kan helbrede dem.«

Et Smil spillede paa hendes Læber, som om hun vilde sige, at jeg gjorde mig selv Uret, eller maaskee skulde det udtrykke, at hun ikke troede paa den Ligegyldighed, hvormed jeg havde omtalt hendes Barn.

Saaledes endte vor første Sammenkomst.

Jeg tog atter fat paa mit Arbeide, men i mit Sind var der foregaaet et hidtil ukjendt Omslag. Jeg var adspredt og urolig ved Tanken om, at det saa længe ønskede Forsøg omsider skulde anstilles. Skjøndt jeg i Almindelighed ikke manglede Selvbeherskelse, maatte jeg den Dag gjentagne Gange tvinge mig til at skjenke min Gjerning den nødvendige Opmærksomhed. Men naar Alt kom til Alt, havde det jo sin naturlige, let forklarlige Grund, at jeg følte mig overanstrengt, og jeg vilde paa ingen Maade lytte til en indre Stemme, som hviskede, at min ophidsede Sindsstemning ikke udelukkende var begrundet i Overanstrengelse.

(Fortsættes.)

Wapping Station ved den store Tunnel under Themsen.

Den store Tunnel under Themsen er endelig kommen til at gjøre virkelig Gavn, idet det østlondonske Jernveiselskab har kjøbt den og ladet den forsyne med Skinner, saa at Togene paa denne nylig aabnede Vei ad tvende Spor kunne løbe derigjennem. Hidtil har den kun figureret som en mærkelig, skjøndt mislykket Ingenieurbedrift.

Da denne Tunnel opførtes, svimlede man ved Tanken om det uhyre Foretagende, der vakte stor Interesse i England som et Vidnesbyrd om Folkets Evne til at gjøre Underværker, og dens Ry gik vide om Jordens Lande, ja Bygmesteren hædredes af Regeringen ved at optages i den engelske Ridderstand. Men de store Forhaabninger, som næredes til Tunnelen, gik ikke i Opfyldelse, skjøndt den, hvad Soliditeten angaaer, endnu trøstig kan maale sig med hvilketsomhelst i vor Tid udført Arbeide. Vi skulle i Korthed anføre de vigtigste Omstændigheder ved dette Værks Tilbliven, da de vel ere de fleste af vore unge Læsere ubekjendte, og maaskee ere gaaede de ældre af Minde.

Tanken om at lette den londonske Samfærdsel ved en Vei under Themsen førte allerede ved Begyndelsen af indeværende Hundredaar til adskillige Forsøg, som dog mislykkedes. Den vaktes paany i 1823 af den franske Ingenieur Isambert Brunel, som opfandt en Maskine, et Slags bevægelig Ramme, ved hvilken Jordsmonnet kunde støttes samtidig med Udgravningen, og som skulde føres videre efterhaanden som Arbeidet skred frem, hvorefter den dannede Hvælving strax kunde udmures. Et Actieselskab traadte i næste Aar sammen for at lade Tunnelbygningen udføre paa denne Maade, og det paafølgende Aar begyndte Arbeidet med at danne en kredsrund, muret Nedgang indtil en Dybde af 63 Fod, hvor da Tunnelens Udgraving begyndte ved Nyaarstid 1826. Aabningen gjordes 38 Fod bred og 22½ Fod høi, for at skaffe Rum til to jævnsides løbende Buegange, som efter Udmuringen bleve 15 Fod høie og 14 Fod brede; for hver Fod i Længde medgik der 5500 Mursten. I hver Buegang anlagdes en Kjørebane og en Fodsti. Arbeidet skred stadig fremad indtil i Mai 1827, da Vandet med uhyre Kraft trængte ind i Tunnelen; det lykkedes dog at stoppe Hullet og pompe Vandet ud, hvorefter Arbeidet optoges paany. Et nyt Gjennembrud fandt Sted i Januar næste Aar, da der af den 1200 Fod lange Strækning endnu stod 700 Fod tilbage; Hullet blev vel paany stoppet og Tunnelen pompet læns — men samtidig maatte Selskabet, hvis Pengemidler vare udtømte, pompe Regeringen, som gav det Tilladelse til at afslutte et Laan paa £ 200,000, medens der ved frivillige Bidrag indkom £ 5000; dette var dog ikke tilstrækkeligt, og Arbeidet gik aldeles i Staae.

Hele syv Aar varede denne Standsning; endelig gav Regeringen de nødvendige Forskud, og i Januar 1835 toges der atter fat paa Tunnelgravningen. Tre Gange til forsinkedes den ved Vandets Indtrængen; men i August 1841 vandrede Ingenieuren seirrig første Gang fra den ene Strandbred til den anden, og Tunnelens høitidelige Aabning fandt Sted den 25 Marts 1843. —

For Actiehaverne blev Tunnelbygningen et meget uheldigt Fortagende, idet Overslaget lød paa halvanden Million Rigsdaler, medens Bekostningen løb op til henved halvsjette Million, og Enden var endnu bedrøveligere, da Tunnelen ved Salget i afvigte Aar til Jernveiselskabet kun indbragte omtrent to Millioner Rigsdaler.

Vicekongen af Ægyptens Balgjester.

Naar man samler alle de Tegninger, som Daabshandlingen ved Suez har fremkaldt, kan man faae et ganske vakkert Bind ud deraf. Efterhaanden have vi med vore Læsere dvælet ved nogle af de mest fremtrædende af Tegningerne i denne paa sin Maade verdensberømte Billedbog, og idag ville vi »til Afvexling« tage lidt paa Bal med dem.

Vicekongens Bal i Ismaïlia var efter Sagkyndiges Mening Glandspunktet i Suezfestlighederne. Fakler, Lamper og Lys straalede omkap i Ørkenstadens nyanlagte Gader, indfødte Dandserinder forbausede de Fremmede ved deres Fortolkning af Begrebet »yndefulde Bevægelser«, brogede Skarer flokkedes med nyfigne Blikke om det pragtfulde Slot, der, lig en tropisk Plante, med Eet havde udfoldet sig over Sandhøiene ved Canalens Bredder, medens Alt dreiede sig om den Sværm af Gjester, der fra alle Kanter strømmede hen mod dette Festens Brændpunkt. Disse Gjester vare mere eller mindre Europæere, ialtfald vare de fleste af dem klædte efter den nyeste Mode-Journal, eller iførte en eller anden